

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 58

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 ianuarie 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	2–3	modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative	11–13
Decizia nr. 1.427 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	3–5	Decizia nr. 1.507 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în ansamblu, și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3 ¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	13–14
Decizia nr. 1.432 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	5–7	Decizia nr. 1.527 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009 și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar	15–16
Decizia nr. 1.440 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2), art. 7, art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate	7–11		
Decizia nr. 1.458 din 9 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 31 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.380

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ilie Dan Guțu în Dosarul nr. 6.766/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, domnul Mihai Ionescu, în calitate de consilier juridic. Se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Acesta susține, în esență, că autorul excepției pornește de la o înțelegere eronată a prevederilor criticate și solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, întrucât prevederile art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, precizând că însăși legea conferă Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității legitimitate procesuală activă, iar în fața instanței părțile își pot exercita toate drepturile procesuale, cu deplina respectare a exigențelor unui proces echitabil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.766/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**. Excepția a fost ridicată de Ilie Dan Guțu într-o cauză privind soluționarea unei acțiuni în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile de lege criticate contravin normelor fundamentale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, deoarece acțiunea în constatare promovată de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu îndeplinește condiția interesului personal necesară introducerii unei acțiuni

în justiție. Chiar dacă această condiție cunoaște și situații derogatorii, cum ar fi conferirea prin lege a calității procesuale active procurorului sau autorității tutelare, în asemenea cazuri „folosul practic se răspândește asupra titularului dreptului, ceea ce nu se întâmplă însă în cazul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt contrare normelor art. 21 din Constituție, de vreme ce interesul legitim al autorității publice — în speță, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității — este dat de interesul public pe care îl prezintă activitatea de deconspirare a Securității.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, modificate prin art. unic pct. 15 din Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 8 lit. a): „*Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ia în discuție nota de constatare și, după caz:*

a) aprobă nota de constatare și dispune Direcției juridice introducerea unei acțiuni în constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia;”.

Autorul excepției invocă dispozițiile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 reglementează atribuția Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a lua în discuție nota de constatare întocmită de direcția de specialitate

cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător sau de colaborator al Securității a persoanelor care au făcut obiectul verificării, operațiune urmată de aprobarea sau, după caz, infirmarea acestei note. Dispozițiile de lege criticate sunt cele ale art. 8 lit. a), care instituie obligația Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a dispune Direcției juridice, subsecvent aprobării notei de constatare, introducerea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător sau de colaborator al Securității.

Autorul excepției susține că dispozițiile art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nesocotesc prevederile art. 21 din Constituție referitoare la dreptul de acces liber la justiție, prin îndrituirea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a compărea în calitate de reclamant în acțiuni în constatare în care nu poate să justifice un interes personal. Cu privire la această critică, instanța de contencios constituțional constată că este neîntemeiată. Textul constituțional nu condiționează exercitarea dreptului de acces liber la justiție de existența unui interes personal, ci conferă oricărei persoane fizice sau juridice, publică ori privată, posibilitatea de a solicita instanțelor de judecată soluționarea oricăror cereri care sunt de competența acestora. Verificarea condițiilor de admisibilitate a acțiunilor introduse, inclusiv cele referitoare la existența interesului și caracteristicile acestuia,

urmează să fie făcută de instanță, în cadrul procesului astfel declanșat. Curtea constată că prevederile de lege criticate nu fac altceva decât să dea expresie dispozițiilor constituționale invocate în motivarea excepției, reprezentând o valorificare a acestora din perspectiva realizării depline a atribuțiilor legale ale unei autorități publice. Legitimarea procesuală a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din însăși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, civilă, penală sau de altă natură, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești în acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ilie Dan Guțu în Dosarul nr. 6.766/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.427

din 2 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 —
Codul muncii**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.209/109/2010 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 3.103D/2010, 3.187D/2010—3.192D/2010, 3.252D/2010,

3.253D/2010, 3.246D/2010—3.250D/2010, 3.966D/2010, 3.967D/2010, 3.969D/2010, 3.970D/2010, 4.010D/2010—4.012D/2010 și 4.140D/2010, având același obiect, ridicat de același autor în dosarele nr. 1.956/109/2009, nr. 1.362/109/2010, nr. 1.888/109/2009, nr. 879/109/2009, nr. 1.013/109/2010, nr. 1.011/109/2010, nr. 4.844/109/2009, nr. 140/109/2009, nr. 791/120/2009, nr. 1.753/109/2009, nr. 3.504/87/2008, nr. 3.680/109/2008, nr. 653/120/2009, nr. 4.141/109/2008, nr. 3.937/104/2008, nr. 116/109/2009, nr. 1.356/109/2009, nr. 1.828/109/2009, nr. 4.034/87/2008, nr. 3.016/87/2008, nr. 2.585/87/2009 și nr. 1.989/109/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.395D/2010, 3.103D/2010, 3.187D/2010—3.192D/2010, 3.252D/2010, 3.253D/2010, 3.246D/2010—3.250D/2010, 3.966D/2010, 3.967D/2010, 3.969D/2010, 3.970D/2010, 4.010D/2010—4.012D/2010 și 4.140D/2010 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.103D/2010, 3.187D/2010—3.192D/2010, 3.252D/2010, 3.253D/2010, 3.246D/2010—3.250D/2010, 3.966D/2010, 3.967D/2010, 3.969D/2010, 3.970D/2010, 4.010D/2010—4.012D/2010 și 4.140D/2010 la Dosarul nr. 2.395D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 22 și 25 martie 2010, 1 și 8 aprilie 2010, 7 și 20 mai 2010, 10, 24 și 30 iunie 2010, 1 iulie 2010, 9, 16, 23 și 30 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.209/109/2010, nr. 1.956/109/2009, nr. 1.362/109/2010, nr. 1.888/109/2009, nr. 879/109/2009, nr. 1.013/109/2010, nr. 1.011/109/2010, nr. 4.844/109/2009, nr. 140/109/2009, nr. 791/120/2009, nr. 1.753/109/2009, nr. 3.504/87/2008, nr. 3.680/109/2008, nr. 653/120/2009, nr. 4.141/109/2008, nr. 3.937/104/2008, nr. 116/109/2009, nr. 1.356/109/2009, nr. 1.828/109/2009, nr. 4.034/87/2008, nr. 3.016/98/2008, nr. 2.585/87/2009 și nr. 1.989/109/2009, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care dă în sarcina angajatorului sarcina administrării probatoriului, fără a limita câmpul de aplicare a acestei obligații, creează un dezechilibru între părțile în proces, în defavoarea angajatorului. Astfel, este încălcat principiul contradictorialității, ca garanție a unui proces echitabil, și este limitată în același timp eficiența apărării pe care o poate formula angajatorul.

Tribunalul Argeș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții ce au următorul conținut „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.*”

Autorul excepției consideră că prevederile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 privind înfăptuirea justiției. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 20 din Constituție, raportat la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al excepției de neconstituționalitate în raport cu aceleași critici și aceleași texte din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, poate fi amintită Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, prin care Curtea a analizat excepția de neconstituționalitate invocată de același autor ca în prezenta cauză cu privire la același obiect, decizie prin care au fost respinse ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate. Prin decizia amintită, s-a arătat că textele de lege criticate „stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.”

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 1.209/109/2010, nr. 1.956/109/2009, nr. 1.362/109/2010, nr. 1.888/109/2009, nr. 879/109/2009, nr. 1.013/109/2010, nr. 1.011/109/2010, nr. 4.844/109/2009, nr. 140/109/2009, nr. 791/120/2009, nr. 1.753/109/2009, nr. 3.504/87/2008, nr. 3.680/109/2008, nr. 653/120/2009, nr. 4.141/109/2008, nr. 3.937/104/2008, nr. 116/109/2009, nr. 1.356/109/2009, nr. 1.828/109/2009, nr. 4.034/87/2008, nr. 3.016/98/2008, nr. 2.585/87/2009 și nr. 1.989/109/2009 ale Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.432

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în Dosarul nr. 5.639/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 7.988/30/2008, nr. 8.533/30/2008, nr. 8.096/30/2008, nr. 8.008/30/2008, nr. 8.358/30/2008, nr. 8.297/30/2008 și nr. 8.280/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, dosarele nr. 7.150/110/2008, nr. 3.832/110/2009, nr. 7.130/110/2008, nr. 7.151/110/2008, nr. 7.390/110/2008, nr. 7.046/110/2008, nr. 7.348/110/2008, nr. 7.392/110/2008 și nr. 7.399/110/2008 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, Dosarul nr. 1.859/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția civilă, Dosarul nr. 1.441/116/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală și Dosarul nr. 2.673/87/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală și de Societatea Comercială „Deltachim” — S.R.L. Cluj-Napoca în Dosarul nr. 4.335/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 277D/2010, nr. 865D/2010—867D/2010, nr. 941D/2010—944D/2010, nr. 997D/2010—1.005D/2010, nr. 1.240D/2010, nr. 1.378D/2010, nr. 1.409D/2010 și nr. 1.439D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 865D/2010—867D/2010, nr. 941D/2010—944D/2010, nr. 997D/2010—1.005D/2010, nr. 1.240D/2010, nr. 1.378D/2010, nr. 1.409D/2010 și nr. 1.439D/2010 la Dosarul nr. 277D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 114/R din 12 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.639/2/2009, prin încheierile din 11 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.988/30/2008, nr. 8.533/30/2008, nr. 8.096/30/2008, nr. 8.008/30/2008, nr. 8.358/30/2008, nr. 8.297/30/2008 și nr. 8.280/30/2008, prin încheierile din 15 aprilie 2009, 5 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.150/110/2008, nr. 3.832/110/2009, nr. 7.130/110/2008, nr. 7.151/110/2008, nr. 7.390/110/2008, nr. 7.046/110/2008,

nr. 7.348/110/2008, nr. 7.392/110/2008 și nr. 7.399/110/2008, prin Încheierea din 8 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.859/112/2009, prin Decizia nr. 9.317 din 16 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.441/116/2008, prin Încheierea din 23 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.335/40/2009 și prin Decizia nr. 9.734 din 30 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.673/87/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Timiș — Secția civilă, Tribunalul Bacău — Secția civilă, Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală și Tribunalul Botoșani — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată în dosarele de mai sus de Societatea Comercială „Petro” — S.A. București și de Societatea Comercială „Deltachim” — S.R.L. Cluj-Napoca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate contravin art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1), deoarece Parlamentul este obligat să respecte atât Constituția, cât și legile organice ce decurg din prevederile constituționale. Legea nr. 24/2000 face parte din piramida constituțională, în sensul că reprezintă o lege esențială pentru procedura legislativă din România. Nicio autoritate publică nu poate deroga în mod implicit de la prevederile acestei legi, fără a contraveni în acest sens dispozițiilor constituționale. Iată de ce art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu poate modifica implicit prevederile legale cuprinse în Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale nu și-a exprimat opinia cu privire la fondul excepției.

Tribunalul Timiș — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, neavând legătură cu soluționarea fondului și vizând aspecte legate de modul de aplicare și de interpretare a legii.

Tribunalul Bacău — Secția civilă arată că excepția invocată ridică probleme de interpretare și aplicare a legii în timp.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția civilă opinează că dispozițiile legale contestate sunt constituționale, excepția invocată ridicând probleme de interpretare și de aplicare a legii.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală arată că excepția invocată ridică probleme de interpretare și aplicare ce sunt de resortul dreptului comun.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la fondul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

Art.298 alin. (2) ultima liniuță: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*

— orice alte dispoziții contrare.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele invocate de autor nu vizează o veritabilă problemă de constituționalitate, ci constituie o problemă de interpretare și de aplicare a legii ce ține de competența instanțelor judecătorești, iar nu de cea a instanței de contencios constituțional.

În acest sens, asupra unor critici identice, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin mai multe decizii. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a constatat că „întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. [...] Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că «Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege», iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să își limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional”.

Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, iar excepția de neconstituționalitate ridicată va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. București în Dosarul nr. 5.639/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 7.988/30/2008, nr. 8.533/30/2008, nr. 8.096/30/2008, nr. 8.008/30/2008, nr. 8.358/30/2008, nr. 8.297/30/2008 și nr. 8.280/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, dosarele nr. 7.150/110/2008, nr. 3.832/110/2009, nr. 7.130/110/2008, nr. 7.151/110/2008, nr. 7.390/110/2008, nr. 7.046/110/2008, nr. 7.348/110/2008, nr. 7.392/110/2008 și nr. 7.399/110/2008 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, Dosarul nr. 1.859/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția civilă, Dosarul nr. 1.441/116/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală și Dosarul nr. 2.673/87/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală și de Societatea Comercială „Deltachim” — S.R.L. Cluj-Napoca în Dosarul nr. 4.335/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.440

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2), art. 7, art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2), art. 7, art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, excepție ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală în Dosarul nr. 12.770/3/2006. Cauza a fost repusă pe rol prin Încheierea din data de 12 octombrie 2010, întrucât nu s-a putut obține numărul de voturi necesar pentru luarea unei decizii, prevăzut de dispozițiile art. 51 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

La apelul nominal răspund avocatul Ovidiu Budușan, pentru părțile Dan Costache Patriciu și Societatea Comercială „Rompetro” — S.A. din București, cu împuterniciri avocațiale la dosar, și avocatul Valeriu Stoica, pentru partea Serviciului Român de Informații, cu împuternicire avocațială la dosar.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului părților Dan Costache Patriciu și

Societatea Comercială „Rompetro” — S.A. din București, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost invocată din oficiu de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3), ale art. 124 alin. (2), ale art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2), întrucât, deși protejează interesul general al statului, acestea nu trebuie să îngredească dreptul la apărare al părților, putând să existe un echilibru între cele două cerințe. Or, procedura emiterii certificatului de securitate intră în contradicție cu dispozițiile constituționale referitoare la rolul Consiliului Superior al Magistraturii, operând o suprapunere de atribuții în ceea ce privește profesionalismul magistraților, suprapunere ce există și în cazul avocaților. În speță, Serviciul Român de Informații — autoritatea ce deține informațiile clasificate — are și calitatea de pârât, ceea ce conduce la situația în care partea își poate alege completul de judecată care va soluționa cauza. Pe de altă parte, pot exista situații în care niciun judecător al unei secții, cum este și cazul secției civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție, să nu posede certificat de securitate. Prin urmare, solicită schimbarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale și admiterea excepției de neconstituționalitate.

Având cuvântul, apărătorul părții Serviciul Român de Informații, referindu-se la concluziile scrise pe care le-a depus și la ceea ce va exprima în rezumat, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în principal, și ca neîntemeiată, în subsidiar. Cu privire la inadmisibilitate, arată, în esență, că Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală nu se referă la conformitatea textelor de lege criticate cu dispozițiile constituționale, ci la o

interpretare a legii, interpretare care este în competența instanței de judecată. De asemenea, consideră că nici condiția legăturii dintre obiectul cauzei și prevederile criticate ca fiind neconstituționale nu este îndeplinită, deoarece obiectul cauzei îl reprezintă stabilirea răspunderii juridice pentru eventuala neconcordanță dintre legea română și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru examinarea excepției de neconstituționalitate de către Curtea Constituțională. Pe fondul excepției de neconstituționalitate, susține că dispozițiile criticate nu contravin rolului constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii, invocând jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.120/2008. Arată că accesul la informații nu este un drept absolut, iar restricțiile acestuia trebuie impuse prin lege, legea prevăzând că toate persoanele care vor avea acces la informații clasificate secrete de stat vor fi verificate cu privire la onestitatea și profesionalismul lor, deci nu numai magistrații. Verificarea se face numai cu privire la utilizarea acestor informații, neavând legătură cu rolul și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la numirea, promovarea și răspunderea disciplinară a magistraților. Pe de altă parte, arată că nu Serviciul Român de Informații eliberează certificat de securitate, ci Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, conform procedurii reglementate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, care este de două feluri: procedura de drept comun și procedura excepțională. În final, susține că dispozițiile de lege criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile Tratatului de aderare a României la Alianța Nord Atlantică și solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

În replică, apărătorul părților Dan Costache Patriciu și Societatea Comercială „Rompetrol” — S.A. din București arată — în ceea ce privește pretinsa inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate — că legătura acesteia cu obiectul cauzei este evidentă, fiind reținută chiar de Înalta Curte de Casație și Justiție, iar în ceea ce privește temeinicia excepției de neconstituționalitate, susține că reglementarea criticată nu conține cerințele de accesibilitate, previzibilitate și predictibilitate a noimei legale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că nu există motive pentru reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale. Faptul că la nivelul Secției civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție niciun judecător nu posedă certificat de securitate, astfel încât nu se poate constitui completul de judecată, reprezintă o problemă de aplicare a legii și de management al instanței respective, iar nu o problemă de constituționalitate. Pe de altă parte, din examinarea procedurii de eliberare a certificatului de securitate rezultă că există competențe delimitate ale Serviciului Român de Informații și ale Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat. În ceea ce privește rolul și competențele Consiliului Superior al Magistraturii, apreciază că nu există elemente noi pentru a reconsidera cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.335/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.770/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2), art. 7, art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr.182/2002 privind protecția informațiilor clasificate.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată din oficiu de către instanța de judecată, în cadrul soluționării recursurilor declarate împotriva Deciziei nr.1/2009 a Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, prin care s-au respins ca nefondate apelurile

declarate împotriva Sentinței civile nr. 709/2007 a Tribunalului București, sentință prin care s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul Dan Costache Patriciu, a fost obligat pârâtul Serviciul Român de Informații să plătească reclamantului daune morale și s-a respins restul pretențiilor ca neîntemeiate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală arată că — deși în faza apelului a fost invocată aceeași excepție de neconstituționalitate, dar de către reclamant, excepție respinsă de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.120/2008 — este necesară invocarea din oficiu a acestei excepții, deoarece motivarea deciziei anterioare a Curții Constituționale se referă doar la chestiunea accesului părților la informațiile clasificate, iar nu și la accesul judecătorilor cauzei la asemenea înscrisuri, invocate și utilizate ca probe în cursul procesului, fiind necesară rezolvarea, cu valoare de principiu, a acestor probleme de drept.

Prin urmare, se susține că textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (2), art. 125 alin. (2) și art. 134 alin. (2) din Constituție, deoarece permit accesul la informațiile clasificate secrete de stat tuturor persoanelor, deci și judecătorilor, numai condiționat de obținerea în prealabil a unui certificat ORNISS (Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat), eliberat conform procedurii reglementate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002. Așadar, în cauza de față, judecătorii recursului ar putea avea acces la aceste documente ce au stat la baza deciziei din apel numai după obținerea certificatului, însă, în cazul în care judecătorii cauzei solicită obținerea acestui certificat, persoana juridică sesizată nu are obligația eliberării sale, ci doar o posibilitate în acest sens (chiar atunci când este vorba de o autorizație de acces temporar la informații clasificate în temeiul art.36 din Hotărârea Guvernului nr. 585/2002), posibilitate care, în speță, ar urma să fie evaluată tocmai de una dintre părțile litigante, cu consecința determinării completului de judecată. Înalta Curte de Casație și Justiție arată, pe de-o parte, că pentru acordarea unei autorizații de acces temporar este necesar să existe, potrivit dispozițiilor menționate, o „situație de criză, o calamitate sau un eveniment imprevizibil”, iar, pe de altă parte, potrivit art. 141 din același act normativ, acordarea certificatului de securitate și a autorizației de acces la informații clasificate este condiționată de avizul autorității desemnate de securitate; or, potrivit art. 152 alin. (1) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, în cazul judecătorilor, deși nu se menționează expres, această autoritate nu poate fi, prin eliminare, decât Serviciul Român de Informații.

Pe de altă parte, persoana juridică sesizată are obligația verificării onestității și profesionalismului judecătorilor solicitanți. Or, arată autorul excepției de neconstituționalitate, „se pune problema dacă o atare verificare efectuată cu privire la magistrați de o instituție din afara puterii judecătorești intră în coliziune cu prevederile constituționale referitoare la competența și rolul Consiliului Superior al Magistraturii.” Astfel, pe de-o parte, analiza conduitei profesionale și chiar personale a judecătorilor este dată prin Constituție în competența Consiliului Superior al Magistraturii, iar, pe de altă parte, una dintre componentele esențiale ale conduitei profesionale a judecătorilor o constituie respectarea obligației de confidențialitate a lucrărilor care au acest caracter. Precizează că în cadrul Secției civile și de proprietate intelectuală a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu există decât un singur judecător care posedă certificat ORNISS.

Mai susține Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală că obligarea obținerii certificatului ORNISS de către judecătorii unei cauze are drept consecință determinarea componentei completului de judecată, ceea ce echivalează cu încălcarea dispozițiilor constituționale ce garantează dreptul la un proces echitabil, egalitatea în fața legii și imparțialitatea justiției.

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție susține că, fără a nega dreptul statului de a stabili exigențe sporite în acordarea accesului la informații clasificate pentru rațiuni de siguranță

națională, totuși este necesar a se clarifica — prin controlul de constituționalitate — dacă aplicarea întocmai a dispozițiilor legale care prevăd aceste exigențe poate asigura egalitatea în fața legii și dreptul la un proces echitabil în cazul în care o persoană fizică sau juridică se plânge tocmai de nelegalitatea obținerii unor informații prezumate având acest caracter, în contra persoanei juridice de care depinde accesul la respectivele informații. Accesul tuturor părților la un proces echitabil trebuie să fie privit atât din perspectiva judecării efectuate de o instanță imparțială, cât și din cea a egalității armelor, care presupune ca toate părțile să își poată face apărările în cunoștință de cauză și să poată administra probele ori să poată avea acces la probe astfel încât să nu se creeze un dezavantaj net în favoarea uneia dintre ele. Invocă în acest sens hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului date în cauzele *Dombo Beheer B.V. contra Olandei*, 1993, și *Feldbrugge contra Olandei*, 1986.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (2), art. 7, art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002. Ca urmare a modificărilor survenite prin Legea nr. 268/2007 pentru completarea art. 7 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 4 octombrie 2007, textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (2): „Accesul la informațiile clasificate este permis numai în cazurile, în condițiile și prin respectarea procedurilor prevăzute de lege.”;

— Art. 7: „(1) Persoanele care vor avea acces la informații clasificate secrete de stat vor fi verificate, în prealabil, cu privire la onestitatea și profesionalismul lor, referitoare la utilizarea acestor informații.

(2) Pentru candidații la funcții publice ce implică lucrul cu asemenea informații, precum și competența de a autoriza accesul la astfel de informații, verificarea este anterioară numirii în acele funcții și se solicită obligatoriu de autoritatea de investire.

(3) Procedurile de verificare sunt cele obligatorii pentru persoanele care lucrează în cadrul Autorității Naționale de Securitate, care gestionează informații NATO, potrivit echivalențelor nivelurilor de secretizare prevăzute prin prezenta lege.

(4) Accesul la informații clasificate ce constituie secret de stat, respectiv secret de serviciu, potrivit art. 15 lit. d) și e), este garantat, sub condiția validării alegerii sau numirii și a depunerii jurământului, pentru următoarele categorii de persoane:

- a) Președintele României;
- b) primul-ministru;
- c) miniștri;
- d) deputați;
- e) senatori,

care, în concordanță cu atribuțiile specifice, sunt îndreptățite să aibă acces la informațiile clasificate fără îndeplinirea procedurilor prevăzute la alin. (1)—(3), respectiv la art. 28, în baza unor proceduri interne ale instituțiilor din care aceștia fac parte, avizate de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, după ce au luat cunoștință de responsabilitățile ce le revin privind protecția informațiilor clasificate și au semnat angajamentul scris de păstrare a secretului prevăzut la art. 36 alin. (3).”;

— Art. 25 alin. (1): „Coordonarea generală a activității și controlul măsurilor privitoare la protecția informațiilor secrete de stat se realizează de către unitatea specializată din cadrul Serviciului Român de Informații.”;

— Art. 34 lit. j): „În vederea coordonării activității și exercitării controlului asupra măsurilor privitoare la protecția informațiilor clasificate din sfera sa de competență, Serviciul Român de Informații are următoarele atribuții principale: [...] j) constată nerespectarea normelor privind protecția informațiilor clasificate și aplică sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, iar atunci când faptele constituie infracțiuni, sesizează organele de urmărire penală.”

În opinia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală, textele legale menționate sunt neconstituționale în măsura în care, în lipsa oricărei distincții, ele sunt deopotrivă aplicabile și instanței de judecată. În acest sens, consideră că textele invocate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 1.120 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 27 noiembrie 2008, s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 2 alin. (2), art. 7 alin. (1), art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, excepție ridicată de Dan Costache Patriciu și Societatea Comercială „Rompetrol” — S.A. în același dosar, și anume Dosarul nr. 12.770/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie. Critica de neconstituționalitate a constatat, în esență, în susținerea potrivit căreia textele de lege menționate încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece părțile nu pot avea acces la conținutul unor înscrisuri clasificate decât cu condiția obținerii certificatului de securitate.

Cu acel prilej, Curtea a statuat — față de aceste critici — că „este firesc ca Legea nr. 182/2002, având ca obiect de reglementare protecția informațiilor clasificate, să conțină reguli specifice cu privire la accesul la astfel de informații al anumitor persoane care au calitatea de părți într-un proces, respectiv cu condiția obținerii certificatului de securitate, fiind necesar a fi îndeplinite, în prealabil, cerințele și procedura specifică de obținere a acestuia, prevăzute de aceeași lege. De vreme ce prevederile de lege criticate nu au ca efect blocarea efectivă și absolută a accesului la anumite informații, ci îl condiționează de îndeplinirea anumitor pași procedurali, etape justificate prin importanța pe care asemenea informații o poartă, nu se poate susține încălcarea dreptului la un proces echitabil sau a principiului unicității, imparțialității și al egalității justiției pentru toți.”

În aceeași cauză, ajunsă în faza soluționării recursului de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală, instanța de judecată, din oficiu, a invocat aceeași excepție de neconstituționalitate, însă din perspectiva limitării accesului judecătorilor, iar nu al părților, la informațiile clasificate.

Prin urmare, din punct de vedere formal, deși este vorba despre aceeași excepție de neconstituționalitate [a dispozițiilor art. 2 alin. (2), art. 7 alin. (1), art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din

Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate], ridicată în aceeași cauză (în Dosarul nr. 12.770/3/2006, dar în grade diferite de jurisdicție — apel și recurs), Curtea observă, pe de o parte, că autorii excepției de neconstituționalitate sunt diferiți (părțile și instanța de judecată, din oficiu), iar pe de altă parte, că motivarea acestora diferă. Astfel, instanța de judecată, din oficiu, critică textele de lege invocate sub aspectul limitării accesului judecătorilor cauzei la informațiile clasificate, invocate și utilizate ca probe în cursul procesului, pe când motivarea deciziei anterioare a Curții Constituționale se referă strict la criticile aduse de părți aceluiași text de lege, din perspectiva limitării accesului părților la informațiile clasificate.

În consecință, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2), art. 7 alin. (1), art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, ridicată din oficiu de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală, întrunește condițiile de admisibilitate a excepțiilor de neconstituționalitate.

II. În ceea ce privește conținutul actului normativ, Curtea observă că, potrivit art. 1 din Legea nr. 182/2002, scopul reglementării este protecția informațiilor clasificate și a surselor confidentiale ce asigură acest tip de informații, care se realizează prin instituirea sistemului național de protecție a informațiilor. În acest sens, legea instituie principiul potrivit căruia **toate persoanele care vor avea acces la informații clasificate secret de stat vor fi verificate, în prealabil, cu privire la onestitatea și profesionalismul lor, referitoare la utilizarea acestor informații.**

Pe fondul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.335 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 15 ianuarie 2009, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 7 alin. (1) și (4), art. 9 lit. b), art. 15 lit. h), art. 17 lit. f), art. 22 alin. (1), art. 24 alin. (1) și (5) și art. 28 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate și în prezenta cauză, statuând că acestea sunt constituționale.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că textele de lege criticate nu înlătură posibilitatea judecătorului de a avea acces la informațiile secrete de stat, cu respectarea regulilor de natură procedurală prevăzute de lege. Pe de o parte, din rațiuni ce țin de oportunitate, nu toți angajații unei instituții trebuie să obțină certificate de securitate, iar pe de altă parte, magistrații acreditați să dețină, să aibă acces și să lucreze cu informații clasificate, deși întrunesc exigențele de numire și profesare a funcției pe care o ocupă, în acord cu dispozițiile Legii nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, sunt evaluați numai din perspectiva onestității și profesionalismului referitoare la utilizarea acestor informații. Așa fiind, nu poate fi pus semnul egalității între criteriile de numire în funcția de magistrat și cele necesare obținerii autorizațiilor de acces la informații clasificate, mai cu seamă că pentru acestea din urmă accesul este limitat de respectarea principiului necesității de a cunoaște, având în vedere aspectele de vulnerabilitate sau ostilitate ca urmare a unor stări preexistente (cum ar fi mediul de relații, locul de muncă anterior etc.), și de loialitatea indiscutabilă ori de caracterul, obiceiurile, relațiile, discreția și modul de viață ale persoanei în cauză. Este firesc să fie așa, deoarece, în caz contrar, există riscul creării unei breșe în sistemul național de protecție a informațiilor clasificate, care, spre deosebire de activitatea specifică actului de justiție, nu poate fi acoperită prin invocarea unor cauze de incompatibilitate ori recuzare. Ca urmare, reglementările criticate constituie un remediu procesual pentru situațiile în care prezumția de onestitate sau profesionalism al persoanei care gestionează informații clasificate este pusă la îndoială.

Curtea a mai reținut că nu poate fi primită nici critica privind încălcarea principiilor repartizării aleatorii a cauzelor și continuității completului de judecată, formulată de instanța de

judecată care a invocat, din oficiu, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 182/2002, deoarece principiile invocate nu sunt consacrate de Constituție, ci de Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și dispozitivul deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În plus, cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate sunt în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, prin Hotărârea din 9 februarie 1995 pronunțată în Cauza *Vereniging Weekblad Bluf! contra Olandei*, instanța de la Strasbourg a decis că accesul la informațiile publice poate fi îngădit pentru protejarea interesului național, în conformitate cu prevederile art. 10 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căroră „*Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora pentru a împiedica divulgarea de informații confidentiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești*”. Prin urmare, pentru a respecta prevederile Convenției, îngădirile libertății de informare trebuie să îndeplinească următoarele condiții: a) să fie prevăzute de lege; b) să aibă un scop legitim; c) să fie necesare într-o societate democratică. Prin Hotărârea din 8 iulie 1999, pronunțată în Cauza *Sürek contra Turciei*, instanța de contencios al drepturilor omului a stabilit că este la latitudinea statului de a decide dacă și când este necesar ca anumite informații să rămână confidentiale și, în consecință, statul are o largă marjă de apreciere în această materie.

Or, în cazul de față, Curtea observă că îngădirile aduse accesului la informații sunt prevăzute de lege — Legea nr. 182/2002 —, au un scop legitim — protecția informațiilor clasificate și a surselor confidentiale ce asigură acest tip de informații, prin instituirea sistemului național de protecție a informațiilor —, și sunt necesare într-o societate democratică.

În consecință, reglementarea criticată îndeplinește atât condițiile prevăzute de art. 10 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și pe cele ale art. 19 paragraful 3 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, potrivit căroră „*Exercitarea libertăților prevăzute la paragraful 2 al prezentului articol comportă îndatoriri și răspunderi speciale. În consecință, ea poate fi supusă anumitor limitări care trebuie însă stabilite în mod expres prin lege și care sunt necesare: a) respectării drepturilor sau reputației altora; b) apărării securității naționale, ordinii publice, sănătății sau moralei publice.*”

Totodată, Curtea observă că reglementarea criticată respectă și prevederile art. 7 din Acordul dintre România și Uniunea Europeană privind procedurile de securitate pentru schimbul de informații clasificate, semnat la Bruxelles la 22 aprilie 2005, ratificat prin Legea nr. 267/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 10 octombrie 2005, potrivit căroră „*1. Părțile se vor asigura că toate persoanele care, în îndeplinirea îndatoririlor oficiale, necesită acces sau ale căror îndatoriri ori funcții pot permite accesul la informațiile clasificate furnizate sau schimbate în temeiul*

prezentului acord sunt verificate corespunzător înainte de a li se acorda accesul la astfel de informații.

2. Procedurile de verificare vor stabili dacă o persoană poate avea acces la informații clasificate, ținând cont de loialitatea, încrederea și onestitatea sa”, precum și pe cele ale art. 3 din Acordul dintre părțile la Tratatul Atlanticului de Nord pentru securitatea informațiilor, adoptat la Bruxelles la 6 martie 1997, la care România a aderat prin Legea nr. 423/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 28 octombrie 2004, potrivit căreia „(1) Părțile se vor asigura că toți cetățenii

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (2), art. 7, art. 25 alin. (1) și art. 34 lit. j) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, excepție ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală în Dosarul nr. 12.770/3/2006.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.458

din 9 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 31 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 31 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Raluca Demetra Ciotaru în Dosarul nr. 19.955/299/2008 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Dragoș Vaida, pentru Agenția Națională de Integritate, cu delegație depusă în ședința publică, lipsă fiind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Agenției Naționale de Integritate, care

lor, care, în îndeplinirea îndatoririlor oficiale, necesită sau pot avea acces la informații clasificate «CONFIDENȚIAL» (SECRET) și de nivel superior, sunt verificați corespunzător înainte de preluarea îndatoririlor.

(2) Procedurile de verificare de securitate vor fi concepute pentru a stabili dacă, ținând cont de loialitatea și încrederea sa, o persoană poate avea acces la informații clasificate fără ca acest lucru să constituie un risc inacceptabil de securitate.

(3) La cerere, fiecare dintre părți va coopera cu celelalte părți la realizarea procedurilor proprii de verificare de securitate.”

solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) pct. 36 din Legea nr. 176/2010, considerând necesară o rectificare a obiectului excepției. Depune note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) pct. 31 din Legea nr. 176/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 19.955/299/2008, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 39 pct. 34 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate”**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petenta Raluca Demetra Ciotaru într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii împotriva unui proces-verbal de contravenție emis de către Agenția Națională de Integritate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că pct. 29 al art. 39 din Legea nr. 144/2007 include în categoria persoanelor care au obligația declarării averii și persoanele cu funcții de conducere și de

control, precum și funcționarii publici, inclusiv cei cu statut special, care își desfășoară activitatea în cadrul tuturor autorităților publice centrale ori locale sau, după caz, în cadrul tuturor instituțiilor publice, ceea ce ar presupune faptul că această obligație incumbă tuturor salariaților instituțiilor publice. Or, această dispoziție de lege excedează cadrului pentru care a fost adoptată Legea nr. 144/2007 și obiectului său de reglementare. Subiectul reglementării prevăzute de Legea nr. 144/2007 îl reprezintă persoanele care ocupă funcții sau demnități publice, categorie în care nu pot fi incluși toți salariații instituțiilor publice decât în mod discriminatoriu și cu încălcarea principiului egalității în fața legii.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât, în stabilirea categoriilor de persoane cărora le revine obligația de a depune declarația de avere și interese, legiuitorul a avut în vedere atât calitatea destinatarilor actului normativ, cât și importanța funcțiilor deținute de aceștia. Prin instituirea acestei obligații în sarcina personalului încadrat într-o instituție publică centrală nu se creează o situație de discriminare în raport cu membrii personalului altei instituții publice, întrucât problema încălcării principiului egalității de tratament se poate pune doar în situații similare. De asemenea, textul de lege criticat nu contravine nici prevederilor art. 53 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 39 pct. 34 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 25 mai 2007. Din notele scrise ale autorului excepției se observă că, în realitate, acesta critică dispozițiile art. 39 alin. (1) pct. 29 din lege, dispoziții al căror conținut este și redat în înscrisul prin care se invocă excepția de neconstituționalitate.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 144/2007 a fost republicată — în temeiul art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2007 — în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 3 august 2009, dispozițiile art. 39 alin. (1) pct. 29 devenind dispozițiile art. 41 alin. (1) pct. 29, cu următorul cuprins: „(1) *Următoarele categorii de persoane au obligația declarării averii și a intereselor: [...] 29. persoanele cu funcții de conducere și de control, precum și funcționarii publici, inclusiv cei cu statut special, care își desfășoară activitatea în cadrul tuturor autorităților publice centrale ori locale sau, după caz, în cadrul tuturor instituțiilor publice.*”

Ulterior acestei republicări, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 415 din 14 aprilie 2010, a fost adoptată Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010,

care, prin art. 33 pct. 16, abrogă dispozițiile art. 41 din Legea nr. 144/2007.

Însă, din examinarea prevederilor Legii nr. 176/2010 Curtea observă că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 41 alin. (1) pct. 29 din Legea nr. 144/2007 a fost preluată în cuprinsul prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 31 din această lege, care au următorul conținut: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică următoarelor categorii de persoane, care au obligația declarării averii și a intereselor: [...] 31. persoanele cu funcții de conducere și de control, precum și funcționarii publici, inclusiv cei cu statut special, care își desfășoară activitatea în cadrul tuturor autorităților publice centrale ori locale sau, după caz, în cadrul tuturor instituțiilor publice.*”

Potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Având în vedere acestea, precum și faptul că soluția legislativă prevăzută de art. 41 alin. (1) pct. 29 din Legea nr. 144/2007 a fost preluată *tale quale* de art. 1 alin. (1) pct. 31 din Legea nr. 176/2010, obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă aceste din urmă dispoziții de lege.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.082 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 659 din 3 octombrie 2009, s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 41 alin. (1) pct. 34 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, însă sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Cu acel prilej, Curtea a statuat că reglementarea criticată nu conține dispoziții discriminatorii în sensul art. 4 alin. (2) și art. 16 din Constituție, ci se aplică în egală măsură tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de norma legală. Obligația instituită prin această reglementare este justificată de necesitatea prevenirii faptelor de corupție de către anumite categorii de personal individualizate de legiuitor și nu poate fi caracterizată ca o restrângere a exercițiului drepturilor sau al unor libertăți consacrate în Constituție.

Curtea a mai reținut că soluția legislativă criticată este pe deplin justificată, legiuitorul fiind liber să instituie obligații suplimentare în sarcina aceluia personal care desfășoară o activitate de o anumită natură și importanță.

Întrucât nu există elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea observă că nu ne aflăm în ipoteza restrângerii exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți prin dispozițiile de lege criticate și, prin urmare, această normă constituțională nu este aplicabilă în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) pct. 31 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Raluca Demetra Ciotaru în Dosarul nr. 19.955/299/2008 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.507

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în ansamblu, și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în ansamblu, și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Ilie Morar în Dosarul nr. 3.186/102/2007 al Judecătorei Târgu Mureș, de Carmen Nicoleta Șerban în Dosarul nr. 49.552/3/2008 al Tribunalului București — Secția a II-a penală, precum și de Nelia Ghervase în Dosarul nr. 7.638/110/2009 al Curții de Apel Bacău — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției Carmen Nicoleta Șerban. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Pentru partea Ylmaz Oguz se prezintă interpretul autorizat de limbă turcă Omer Ildihan.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.006D/2010, nr. 1.398D/2010 și nr. 1.412D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției prezent este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea dosarelor nr. 1.398D/2010 și nr. 1.412D/2010 la Dosarul nr. 1.006D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției Carmen Nicoleta Șerban, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.186/102/2007, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.**

Excepția a fost ridicată de Ilie Morar într-o cauză penală.

Prin Încheierea din 6 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 49.552/3/2008, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.**

Excepția a fost ridicată de Carmen Nicoleta Șerban într-o cauză penală.

Prin Decizia penală nr. 171 din 18 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.638/110/2009, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a „dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005**

pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție”.

Excepția a fost ridicată de Nelia Ghervase într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6), art. 131 alin. (1) și art. 132, deoarece au fost adoptate într-un domeniu privind instituțiile fundamentale ale statului, cum este autoritatea judecătorească, fără existența unei situații extraordinare. Astfel se instituie un organism paralel cu Ministerul Public, instituție constituțională ce trebuie să funcționeze unitar și coerent, pe principiile legalității, imparțialității și controlului ierarhic.

Judecătoria Târgu Mureș și Curtea de Apel Bacău — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul București — Secția a II-a penală consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 este neconstituțională în condițiile în care intervine în organizarea și funcționarea unei instituții fundamentale a statului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției prezent, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, în ansamblu, precum și dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în ansamblu, și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Ilie Morar în Dosarul nr. 3.186/102/2007 al Judecătoriei Târgu Mureș, de Carmen Nicoleta Șerban în Dosarul nr. 49.552/3/2008 al Tribunalului București — Secția a II-a penală, precum și de Nelia Ghervase în Dosarul nr. 7.638/110/2009 al Curții de Apel Bacău — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, așa cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 și Legea nr. 54/2006, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 1 alin. (1) și alin. (3¹): „(1) Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. [...]

(3¹) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.”;

— Art. 4 alin. (1): „Direcția Națională Anticorupție este condusă de un procuror șef care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă, art. 131 alin. (1) privind rolul Ministerului Public și art. 132 privind statutul procurorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, Decizia nr. 1.706 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, și Decizia nr. 377 din 25 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, Curtea a statuat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu contravin prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție. În acest sens, Curtea a reținut că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor consacrate prin art. 131 și 132 din Constituție și o subliniere a naturii juridice a Direcției Naționale Anticorupție, și anume aceea de magistratură specială instituită pentru combaterea infracțiunilor de corupție.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele care o fundamentează își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.527

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009 și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, precum și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare în Dosarul nr. 2.553/83/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin Legea nr. 330/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.553/83/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, precum și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale ce fac obiectul acesteia sunt neconstituționale, întrucât contravin voinței Parlamentului exprimate prin Legea nr. 221/2008. Se apreciază că Guvernul refuză astfel să aplice o lege adoptată de Parlament, ceea ce încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), precum și ale art. 61 alin. (1). Se mai arată că Guvernul a adoptat aceste ordonanțe de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a indicat situația extraordinară care a stat la baza emiterii lor, nu a motivat corespunzător urgența reglementărilor și a afectat drepturile constituționale ale personalului didactic, și anume dreptul la un nivel de trai decent și la protecția socială a muncii. Totodată, se consideră a fi încălcate și dispozițiile art. 102

alin. (1) și (2), precum și ale art. 141 din Constituție, întrucât Guvernul nu a consultat Consiliul Economic și Social atunci când a adoptat această ordonanță de urgență.

Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009, și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2009.

Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009:

„*Alineatul (1) al articolului 11 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. După litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1—30 aprilie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a.»

2. Litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

«b) pentru perioada 1 mai — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b.»

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009: „Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1¹ alineatul (1), litera a¹) va avea următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1 mai—31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;».

2. La articolul 1¹ alineatul (1), literele b) și c) se abrogă.

3. Anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b se abrogă.”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la statul român, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) privind rolul Guvernului, art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului, art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și ale art. 2 din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 41/2009 completau, respectiv modificau dispoziții ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008.

Acest din urmă act normativ a fost abrogat prin dispozițiile art. 48 alin. (1) pct. 16 din cap. VI al părții a III-a din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, care a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2010, cu excepția dispozițiilor art. 49—52 și ale art. 4 alin. (1) din anexa nr. VI, care au intrat în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I. Actul normativ abrogator se referă, printre altele, și la salarizarea personalului didactic, dar, având în vedere că susținerile autorului excepției privesc modificarea (apreciată ca fiind neconstituțională) prin intermediul unor ordonanțe de urgență a unor domenii ce au fost inițial prevăzute prin lege, se constată că obiectul criticii nu se mai păstrează.

Pentru aceste motive, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”, precum și data la care instanța de contencios constituțional a fost sesizată, respectiv 19 ianuarie 2010, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, precum și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățăământului Preuniversitar Satu Mare în Dosarul nr. 2.553/83/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

